

Arrest

nr. 63 918 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26), aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 28 februari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Hij was vergezeld van zijn echtgenote en hun minderjarig kind.

Na vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat het HIT EURODAC-systeem aangaf dat verzoeker reeds een asielaanvraag had ingediend in Polen op 3 mei 2007, alsook in Oostenrijk op 16 mei 2007.

Op 9 maart 2011 richtte de Belgische overheid een terugnameverzoek tot Polen.

Op 11 maart 2011 verklaarden de Poolse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker en dit bij toepassing van artikel 16, § 1, e van de Europese Verordening (EG), nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 30 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten G.T.(...)

geboren te S., op (in) 13.07.1980

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 28/02/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België.

Betrokkene verklaarde dat hij dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 13/07/1980.

Uit het Eurodacverslag van 28/02/2011 blijkt dat betrokkene op 03/05/2007 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en op 16/05/2007 in Oostenrijk. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit.

Betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 28/02/2011 dat hij in 2007 Tsjetsjenië verlaten heeft en naar Polen reisde via Ingoesjetië, Oekraïne en Wit-Rusland.

Betrokkene verklaart dat hij eerst 2 weken in het opvangcentrum Lomzha verbleef in Polen maar wachtte zijn beslissing niet af. Hij verklaart dat hij Polen verliet in 2007 en naar Oostenrijk reisde waar hij een asielaanvraag indiende. Hij verklaart dat hij in een gesloten centrum verbleef in Oostenrijk.

Betrokkene verklaart dat hij na ongeveer 2 weken samen met zijn gezin door Oostenrijk naar Polen gerepatriëerd werd. Hij verklaart dat hij in een gesloten centrum van Shtair verbleef. Betrokkene verklaart dat hij daarna in 2008 een tijdelijke Pobyt ontving. Hij verklaart dat hij binnen de paar maanden

- alleen - terugkeerde naar zijn thuisland via Wit-Rusland en Rusland. Betrokkene verklaart dat hij vanuit Polen naar Tsjetsjenië terugkeerde hoewel hij geen enkel bewijs kan voorleggen dat hij het Schengengebied voor meer dan 3 maand heeft verlaten. Hij verklaart dat zijn vrouw de ganse tijd in Polen verbleef. Betrokkene verklaart dat hij uit Ikazhevo te Ingoesjetië vertrok in 2011 en naar Polen reisde waar hij aankwam op 17/02/2011. Hij verklaart dat hij in februari 2011 vertrok uit Polen en naar België reisde waar hij arriveerde op 28/02/2011. Betrokkene reisde samen met zijn vrouw, B.Z., °

27/01/1984 en zijn minderjarig kind G.M., ° 04/11/2004.

Op 09/03/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11/03/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e. Zijn vrouw B.Z., ° 27/01/1984 en zijn minderjarig kind G.M., ° 04/11/2004 zijn ook het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart hij dat hij niet weet waar om hij België gekozen heeft.

Hij verklaart dat hij Oostenrijk niet uitgekozen heeft omdat zijn zus en zijn neef daar verblijven. Hij verklaart dat zij hem wel zouden steunen maar hij werd niet naar hen toegebracht. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Hij verklaart dat hij Polen heeft verlaten omdat hij er zich niet veilig voelde. Hij verklaart dat er meerdere incidenten waren waarbij Tsjetsjenen mishandeld werden. Indien betrokkene meent dat hij in Polen door derden bedreigd wordt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Poolse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden. Betrokkene verklaart dat zijn zus Louisa en zijn neef in Oostenrijk verblijven. Betrokkenen behoren niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art.28i van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Hij verklaart geen andere familieleden te hebben elders in Europa. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt betrokkene dat hij een probleem heeft aan zijn been, zijn been werd geamputeerd in 2003 door Russische dokters in Grozny en hij loopt momenteel op een prothese. Hij verklaart dat er een verkeerdelijke operatie werd uitgevoerd. In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische verslagen omtrent deze problematiek die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen concrete aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde klachten hem verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich samen met zijn gezin aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van Dublin-II-Verordening, van het non-refoulement beginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 (hierna verkort de Conventie van Genève) en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"a. Polen is niet de verantwoordelijke lidstaat voor de asielprocedure van verzoekers.

Wat verzoekster betreft werd de eerste asielaanvraag ingediend in België. België is de verantwoordelijke lidstaat. Wat verzoeker betreft werd een eerste asielaanvraag ingediend in Polen in 2007, waarna hij de Dublin zone verliet gedurende meer dan drie maanden. Polen was in het verleden de verantwoordelijke lidstaat, maar is het nu niet meer, De nieuwe asielaanvraag is wel degelijk België's verantwoordelijkheid.

Artikel 5 van de Dublin verordening stelt:

'De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel."

Aangaande de terugkeer van verzoeker naar Tsjetsjenië , kan het feit dat hij een rijbewijs er werd uitgereikt gemakkelijk gecontroleerd worden (stuk 2). Hij heeft tevens een origineel Russisch document voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker heeft een bewijs van hospitalisatie neergelegd die hem in 2009 te Tsjetsjenië werd afgeleverd.

Het is duidelijk dat verzoeker Polen heeft verlaten en teruggekeerd is naar Tsjetsjenië.

De beslissing schendt artikel 5 van de Dublin verordening.”

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) op dat waar in het middel verwezen wordt naar een verzoekster, het beroep enkel werd ingediend door de heer T. G.(...), zijnde verzoeker. In zoverre hierbij wordt verwezen naar de echtgenote van verzoeker dient te worden vastgesteld dat zij een afzonderlijke beslissing heeft gekregen en dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Bijgevolg daar waar verwezen wordt naar verzoekster is het onderdeel van het middel onontvankelijk. Enkel de beslissing van verzoeker zal hier op zijn wettigheid worden getoetst en aangezien het beroep enkel door verzoeker is ingediend zullen enkel zijn grieven worden onderzocht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers uiteenzetting beperkt is tot de aangevoerde schending van artikel 5 van de Dublin-II-Verordening. Verzoeker geeft geen enkele toelichting bij de overige aangevoerde schendingen, zodat het middel wat de overig aangevoerde schendingen betreft onontvankelijk is.

Verzoeker is van oordeel dat Polen niet meer de verantwoordelijke lidstaat is omdat hij Polen had verlaten om naar Tsjetsjenië terug te keren. Evenwel wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat verzoeker verklaarde dat hij in 2011 vanuit Ingoesjetië vertrok en naar Polen reisde waar hij aankwam op 17 februari 2011. Ongeacht of verzoeker Polen zoals hij beweert in 2008 heeft verlaten, dient vastgesteld te worden dat verzoeker zelf aangaf dat hij het Schengengrondgebied opnieuw via Polen heeft betreden. Dit wordt niet ontkend door verzoeker. Artikel 10 van de Dublin-II-Verordening bepaalt immers: *“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”* In casu zijn er geen twaalf maanden verstreken. Verzoekers verwijzing naar artikel 5 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet dienstig.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1,A(2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Tot slot voert verzoeker aan dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A. al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 51/5. en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is.

Zodat

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen.

Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.

Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.

Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn.

Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij.

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen.

Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausuleis een gebrekkige motivering.

Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het volgende voegt.

a In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: "In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya.⁸⁸ Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example. Poland. Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.)

Tjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn geweest of die in een direct conflict niet de huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen die aangeven dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum "Asylforum" in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGO's hun bezorgdheid omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen geuit. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerkingen met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren is geen geheim, net zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen, Tsjetsjeense asielzoekers in het asielcentrum van Lomia vertelden bijvoorbeeld aan de auteur dat onbekende mannen hun kinderen op een speelplein benaderd hebben en in het Russisch naar hun ouders hebben gevraagd. Een voormalige Tsjetsjeense politicus, die de auteur persoonlijk kent, is Polen ontvlucht na doodsbedreigingen van andere Tsjetsjenen. Zijn geval verduidelijkt het principiële probleem bij dit onderwerp: hij beschikt niet over schriftelijke of andere bewijzen van de tegen hem geuite bedreigingen — hoe ook anders? Er zijn ook geen onderzoeken of rapporten die de acties van inlichtingendiensten en aanhangers van de Tsjetsjeense regering in Polen zouden kunnen bewijzen hun bezigheden zijn tenslotte van nature uit geheim. In het

Uit Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, Jörg Gebhard, januari 2009

Eind 2007 leefden in Polen 1.782 Tsjetsjenen als erkend vluchteling en omtrent 7.000 anderen met een subsidiaire bescherming — met erg veel als men bedenkt dat alleen al tussen 2003 en 2005 en tussen 2007 en maart 2008 (voor het jaar 2006 zijn er geen cijfers beschikbaar) bijna 30.000 Tsjetsjenen in Polen asiel aangevraagd hebben.

Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek.

De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld; De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief. Noch negatief; (...).".

De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die

de democratische Staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M. schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev. Dr. é. tr. 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat verzoeker reeds asiel aanvraagde in Polen, dat hij verklaarde te zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië, dat hij ook verklaarde vanuit Ingoesjetië te zijn vertrokken in 2011 waarbij hij naar Polen reisde alwaar hij aankwam in februari 2011 en dat de Poolse overheid heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoeker.

De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In de mate waarin verzoeker stelt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strict noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan: 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, door de commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, toegekend door artikel 51/5 van de vreemdelingenwet overstijgt.

Zodoende kan verzoeker de kritiek dat zijn asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen, niet dienstig aanvoeren.

In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de asielaanvraag van verzoeker noch over een mogelijk subsidiair beschermingsstatuut. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek. *In casu* blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat hij het Schengengrondgebied via Polen heeft betreden. Bijgevolg is Polen met toepassing van de Europese regelgeving de verantwoordelijke lidstaat, vermits verzoekster vanuit Polen vrijwillig naar België reisde.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de door hem aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn wanneer verwerende partij zijn asielaanvraag onontvankelijk verklaart zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Polen, aangezien er *in casu* geen sprake is van het onontvankelijk verklaren van een asielaanvraag.

Evenmin kan verzoeker volhouden dat zijn asielaanvraag diende te worden overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden onderzocht. Enige onzorgvuldigheid vanwege het bestuur wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker van mening is dat er een ongelijkheid en onwettigheid bestaat nu EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast wordt op hem, zijnde een niet EU-burger, kan hij niet gevolgd worden. Immers is het inderdaad zo dat EU-burgers asiel kunnen aanvragen in België, doch dit geldt eveneens voor niet EU-burgers. Het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de aanvraag van verzoeker is het gevolg van de Dublin-II-Verordening. De Raad ziet niet in op welke manier een ongelijkheid of een onwettigheid zich voordoet. Bovendien is het de Raad niet duidelijk op welke schending van de door hem aangehaalde wetsbepalingen verzoeker hiermee doelt.

Verzoeker stelt dat Polen een democratisch land is voor EU-onderdanen maar voor derdelanders een gevaar kan zijn. Hij verwijst hiervoor naar twee rapporten aangaande de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen. Verzoeker meent dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van de soevereiniteitsclausule.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening (“de soevereiniteitsclausule”) stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening kan op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat een terugkeer naar Polen een scheming zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM en dat dit juist een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigt, wijst de Raad op wat hierna volgt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). 2.5. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Uit verzoekers Dublininterview van 28 februari 2011, dat zich bevindt in het administratief dossier, blijkt duidelijk dat verzoeker de gelegenheid kreeg om uiteen te zetten waarom hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen. Op de vraag "Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen" werd het volgende antwoord van verzoeker opgetekend: "ik weet niet waarom ik België gekozen heb. Ik koos Oostenrijk niet uit omdat mijn zus en neef daar verblijven. Zij zouden mij wel steunen, maar ik werd niet naar hen toegebracht." Uit het Dublininterview blijkt ook dat verzoeker nog gevraagd werd wat de reden was voor zijn terugkeer naar Tsjetsjenië na zijn asielaanvraag in Polen. Hierop antwoordde verzoeker dat hij zich niet veilig voelde in Polen, dat er meerdere incidenten waren waarbij Tjetsjenen werden mishandeld en dat hij daarom besloot Polen te verlaten. Uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde rapporten blijkt dat Tsjetsjeense asielzoekers vooral bedreigingen door landgenoten vrezen en meer bepaald door aanhangers van het Kadyrov regime.

In de bestreden beslissing wordt concreet ingegaan op verzoekers betoog. Zo wordt aangegeven dat verzoeker zich tot de Poolse overheid kan richten indien hij meent bedreigd te worden door derden. Voorts stelt de verwerende partij dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker dergelijke stappen heeft

ondernomen, alsook dat er geen aanwijzingen zijn dat de Poolse autoriteiten de bijstand en bescherming niet zouden kunnen bieden. Verzoeker weerlegt op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker verwijst naar een rapport gevoegd bij zijn verzoekschrift over de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers en vluchtelingen in Polen en de gevolgen van de Dublin-II-Verordening en begrepen dient te worden dat verzoeker verwacht dat de daarin beschreven feiten, feiten van algemene bekendheid dienen te zijn voor de verwerende partij, dient de Raad vast te stellen dat deze rapporten dateren van februari 2005 en 2006 en dus niet beschouwd kunnen worden als actuele rapporten. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat ze met betrekking tot asielaanvragen die ingediend werden op 28 februari 2011 dient te motiveren aangaande rapporten welke op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen afgerond vijf en zes jaar geleden werden uitgevaardigd, namelijk in februari 2005 en 2006. De verwachting van verzoeker dat de bestreden beslissing hieromtrent zou motiveren, klemmt des te meer aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vanuit Polen naar Tsjetsjenië is teruggekeerd terwijl de rapporten waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijzen juist melding maken van het feit dat de Tsjetsjeense asielzoekers aanhangers van het Kadyrov-regime vrezen. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat Polen een buurland is van Rusland en dat de Russische inlichtingendienst zelfs in Polen kan opereren. Het lijkt dan ook niet logisch dat iemand die aanhangers van het Kadyrov-regime vreest, terugkeert naar Tsjetsjenië waar dit regime nog meer invloed heeft en waar het duidelijk is dat de Russische inlichtingendienst ook daar opereert. Verzoeker maakt zijn vrees geenszins aannemelijk. Met zijn betoog maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing door te oordelen dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is en verzoeker naar Polen dient terug te keren een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Bijgevolg toont verzoeker ook niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door *in casu* geen gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule.

In zoverre verzoeker stelt dat hij vreest voor chainrepatriëring wijst de Raad erop dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens de procedure zou hebben verduidelijkt dat hij ervoor vreesde te worden gerepatriëerd vanuit Polen naar zijn land van herkomst en op deze manier zou vrezen voor zijn leven of dat er in haar hoofde een reëel risico zou bestaan op een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het kan verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. De Raad stelt bovendien ook nog vast dat verzoeker een korte tijd in Polen heeft verbleven en dat er geen enkele indicatie in het administratief dossier voorhanden is dat er ooit sprake zou zijn geweest om verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst. Hoe dan ook blijkt dat verzoeker uit eigen initiatief is teruggekeerd naar zijn land van herkomst waardoor zijn bewering van een zogenaamde vrees voor een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM in het geval van een repatriëring vanuit Polen naar Tsjetsjenië ondermijnd wordt. Verzoeker heeft bovendien op geen enkele wijze te kennen gegeven dat hij omwille van nieuwe problemen is moeten vluchten vanuit Tsjetsjenië. Verzoekers betoog is niet ernstig.

Het feit dat het percentage van vreemdelingen aan wie een beschermingsstatus verleend wordt in België en in Polen verschillend is, toont niet aan dat de Poolse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de voorwaarden voorzien in de regelgeving voldoen. Daadwerkelijke rechtsbescherming hangt niet af van de zekerheid van een gunstige afloop voor verzoeker en is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen gerelateerd (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

Verzoekers summiere uiteenzetting toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Evenmin toont verzoeker met zijn betoog een schending van artikel 2 van het EVRM aan. Verzoeker toont met deze argumenten evenmin aan dat Polen niet veilig is voor hem. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing.

Niettegenstaande verzoeker in zijn betoog aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft hij in gebreke dit *in concreto* aan te duiden. Nergens in het middel toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het bestaan van een manifeste beoordelingsfout noch de schending van de formele of de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3.2 van de Dublin-II-Verordening worden door verzoeker aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en van de artikelen 6 en 8 van het EVRM en van de artikelen 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Dublin-II-Verordening verzuimt verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU